



Najožji prehod v Vintgarju.

tankem stebelcu je lezla oprezno in počasi niže in niže. Prilezla je malone do tal. Aha! prav tu je ležala gladka, precej velika skalica in na drugi strani zopet bilka. Na skalico se mora spustiti na vsak način. Tedaj pa, ko bo prilezla prav na rob in bo menila prhniti na drugo bilko — tedaj — — tedaj — ! Spaka! Zopet jo je udarila po prejšnjem stebelcu navzgor, in martinček je moral zopet čakati in zopet oprezovati.

V najbližnji bližini pa je tačas martinčkov daljnji sorodnik morebiti celo v svojem snu nadaljeval svoje modrovanje o krivici, ki se mu godi od človeške strani.

Seveda: kaj bi pač moglo biti na gadu tako odurnega, radi česar bi smeli hudobni ljudje — poznal jih je stari mračnjak — sovražiti in preganjati že itak nesrečni gadji rod! Ali mu mar ne pristoji lepo ta svetla, križastopisana koža, ki se mu tako gladko in mehko oprijemlje gibkega telesa? In to telo! Ali ga je mogla ustvariti narava lepše in popolnejše? S pravo gracijozno spretnostjo ti pomika naprej to elastično, drobno, vitko in zalito telo. Kako majestetično, dostojanstveno mirno ti zna ležati ta najbolj poznani zastopnik plazečega se rodu v svitek zvit na gladki plošči ali na solnčnatem gorskem obronku! In s kakim uporom ti dvigne glavo iznad svitka, ako ga izkušaš dražiti in motiti v blagem pokoju! — In vendar ga sovraži človek, sovraži do smrti!

čku; pajek mu je neznan-sko hitro pre-del po trebuhu — a mušica je obujala takoj na prvi pogled tiste zapeljive izkušnje, da bi bil kar tlesknil z jezikom. — Pa mu jenagajalah-koživka! Po

Dva zoba — no res — dva ostra, votla, strupena zoba v zgornji čeljusti . . .

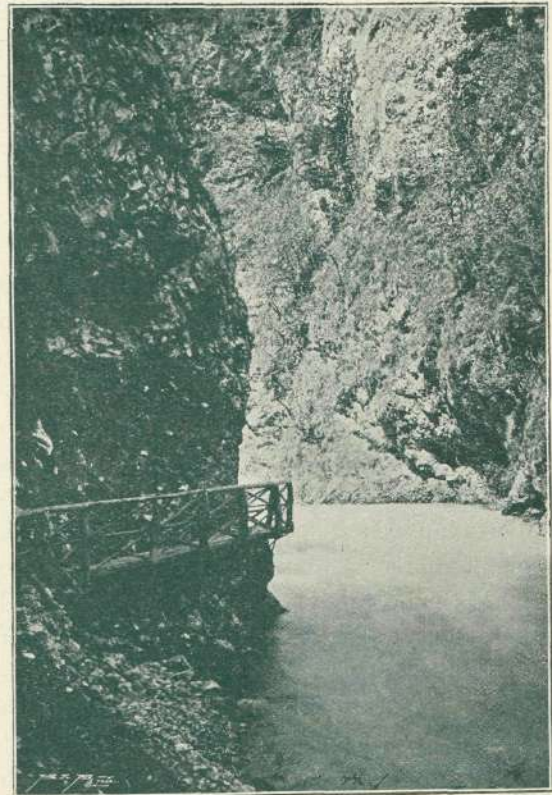
Toda, s čim naj se sicer brani v nevarnosti? Miren je, da, boječ je pred človekom, ako le-ta vé ceniti mirni in tihi značaj njegov. No, če ga draži, preganja, zalezuje — kaj čuda, če zavre ob toliki krivici i njemu sicer hladna in mirna kri!

Martinček tam za hrbtom pa je bil za svoj del seveda povse drugačnih mislij. Srečni martinček! Mušica mu je bila zopet prav, prav pred nosom. Še par opreznih stopinj, še malo dalje — tako! — potem pa drzen skok in . . .

— Smuk!

Tlesk, tlesk! Hej, kar spolzela mu je po grlu. Srečno je bil hlastnil po njej.

Divji skok je bil to — prav res! In za gada na skali je imel kaj neprijetnih nasledkov. Glejte! Zajedno se je bil sprožil robot, precej debel kamenček za gadovim hrbtom in zavalil od zadaj v živi svitek



Pod Rančo pečjo v Vintgarju.